

EL TEATRE CATALÀ

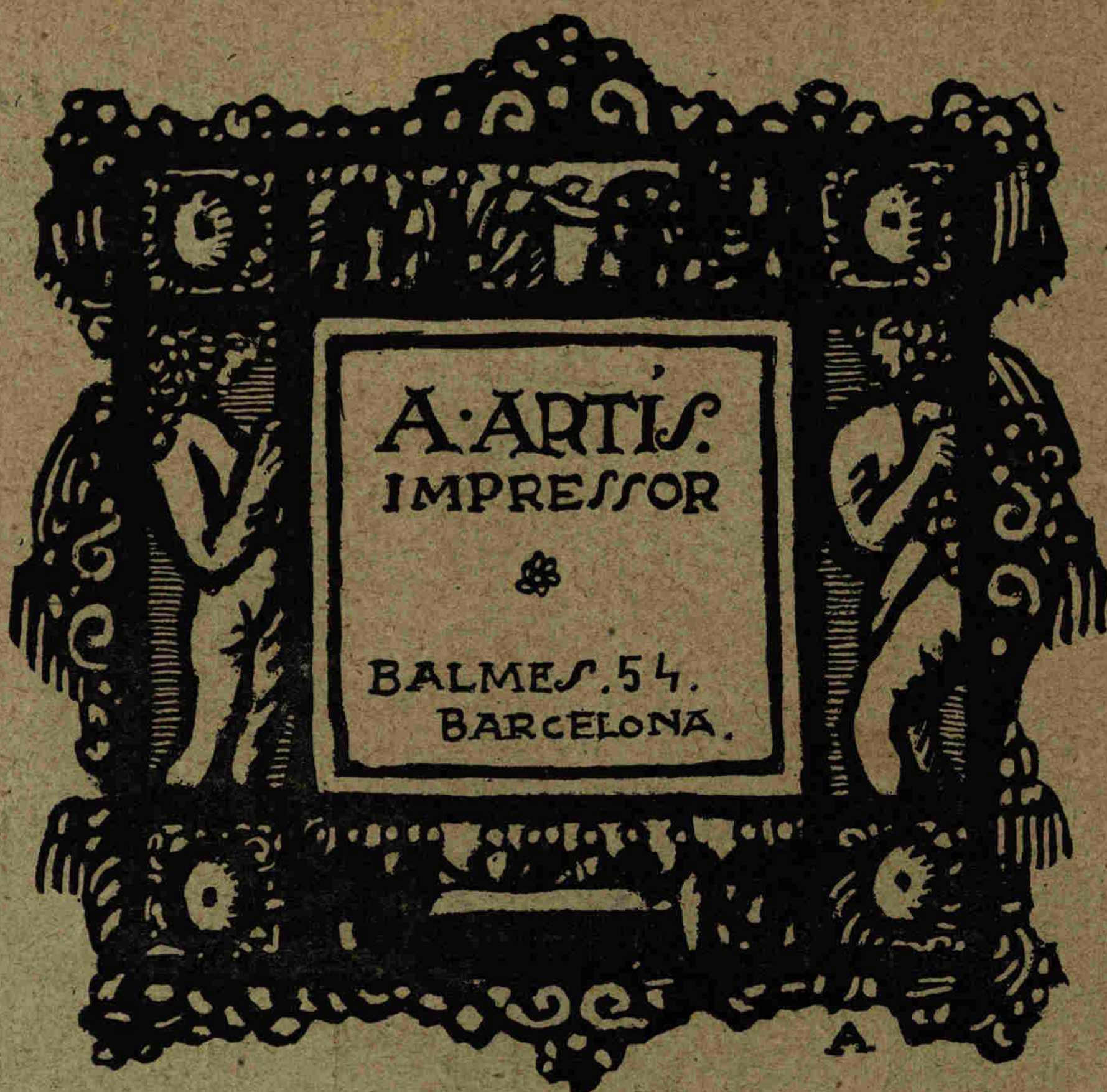

ANY II ■ NUM. 49

20 CÈNTIMS

1.ER FEBRER DE 1913

Tercer folletí de 32 pàgines de **LA SAGRADA FAMÍLIA**, de l'Avelí Artís

EL TEATRE CATALÀ

— REVISTA SETMANAL ILUSTRADA —

: EXTENSA INFORMACIÓ GRÀFICA I LITERÀRIA DE L'ACTUALITAT TEATRAL CATALANA :
TEATRE CASTELLÀ TEATRE EXTRANJER

20 PÀGINES DE TEXT

DE LES PRIMERES FIRMES DE CATALUNYA

32 PÀGINES DE FOLLETÍ

DE LES OBRES TEATRALS DE MÉS ÈXIT

— PRESENTACIÓ ESPLÈNDIDA —

PAPER COUXÉ :: NOMBROSOS GRAVATS :: TIRATGE EXCELENT

EL TEATRE CATALÀ es la millor revista que a Catalunya s'ha publicat dintre'l seu caràcter i condicions econòmiques

SURT ELS DISSABTES

Número corrent: 20 cèntims - Número atrassat: 40 - Atrassat sense folletins: 25
Suscripció: Espanya, 3 pessetes trimestre - Extranjer, 9 francs semestre

Administració: PORTA-FERRIÇA, 17, LLIBRERÍA ■ BARCELONA

EL TEATRE CATALÀ

ANY II

BARCELONA : 1.ER FEBRER 1913

NÚM. 49

L'eminent actriu RAFELA ABADÍA en «Periandro»

Fot. Audouard

CRÒNICA

LES festes del Carnaval se desenrotllen en mitg de la general indiferència, i no recorden, ni de lluny, les èpoques en que assoliren prosperitat i constituïren animades manifestacions d'alegria, no mancades de gust artístic.

La decadència es ben manifesta, i hauríem de desitjar tots, en nom de la cultura, que acabés de desaparèixer lo que en l'actualitat no es més que un espectacle incivil i anti-estètic.

La crisi carnavalesca es universal, i per més que en algunes ciutats, com Roma, Nîça i Venècia, conservi certa pompa, es deu més a l'esforç pera atreure forasters que no pas a l'espontani esclat de joia dels que se sentin ansiosos de perpetuar la pagana follia.

Es que l'actual civilització i la major llibertat, al menys en aparença, ha mort el Carnaval com ha desterrat quasi del tot, la literatura, l'ús de la al·legoria.

En els règims absoluts o tirànics, aont l'expressió del pensament trobava un obstacle en la rigidesa de les lleis, calia amagar les idees o be fer-les públiques per medis enginyosos que s'escapessin de les espesses xarxes del despotisme.

Les festes del Carnaval, en les quals tot era permès, constituïen no tant una desitjada expansió anyal com un pretext immillorable pera posar la sàtira i la disfrega al servei de les causes en pugna amb els poders constituïts. Ricordi's, si no, les conspiracions veneziannes, que tenien el seu naixement i desenrotllament en les diades carnavalesques.

En lo que's refereix a l'al·legoria, truc literari pera dir, més que res, en imatge lo que no era lícit expresar-ho clarament i sense eufemismes, també havem arribat, quasi, a desterrar-la de la literatura contemporània, per les mateixes causes que han ocasionat la decadència del Carnaval.

No som justos, moltes vegades, en acusar de vicis i defectes d'estil a certs clàssics, quan eren exigits per l'ambient en que produïen les seves obres.

L'història del Carnaval, de l'al·legoria i el pasquí, amb relació als costums polítics dels diversos països i en totes èpoques, es un estudi interessantíssim a fer.

Continuant els nostres comentaris respecte a l'evident i lògica decadència del Carnaval, deurien evitar que's perpetués en forma de grollera mascarada que desdiu de la nostra condició de ciutadania culta.

El poble necessita moments d'esplai, i es just que se li concedeixen. Es un respir al quotidià i fadigós treball i fins constitueix una necessitat espiritual.

Precisament, i a Catalunya sobre tot, les generacions actuals pequen de tristes i es mouen en una grisor desoladora. La política, en el seu aspecte més material, ho absorbeix tot, i els nostres intel·lectuals sols donen notes d'un amarg pessimisme.

Soterrem el Carnaval estúpid i degradador de la dignitat humana, però posem-nos a substituir-lo per festes de franca expansió i alegria, que'ns fassin dignes de viure sota un cel tant hermós com el nostre, il·luminats per un sol tant esclatant i breçats per una mar tan dolça com la mediterrània.

Cavalcades, jocs i representacions a l'aire lliure, festes nocturnes i en la mar, fins els mateixos balls de disfreges, dotats de prestigi artístic, poden donar lloc a solemnitats que excitin a posar a prova l'enginy dels nostres artistes.

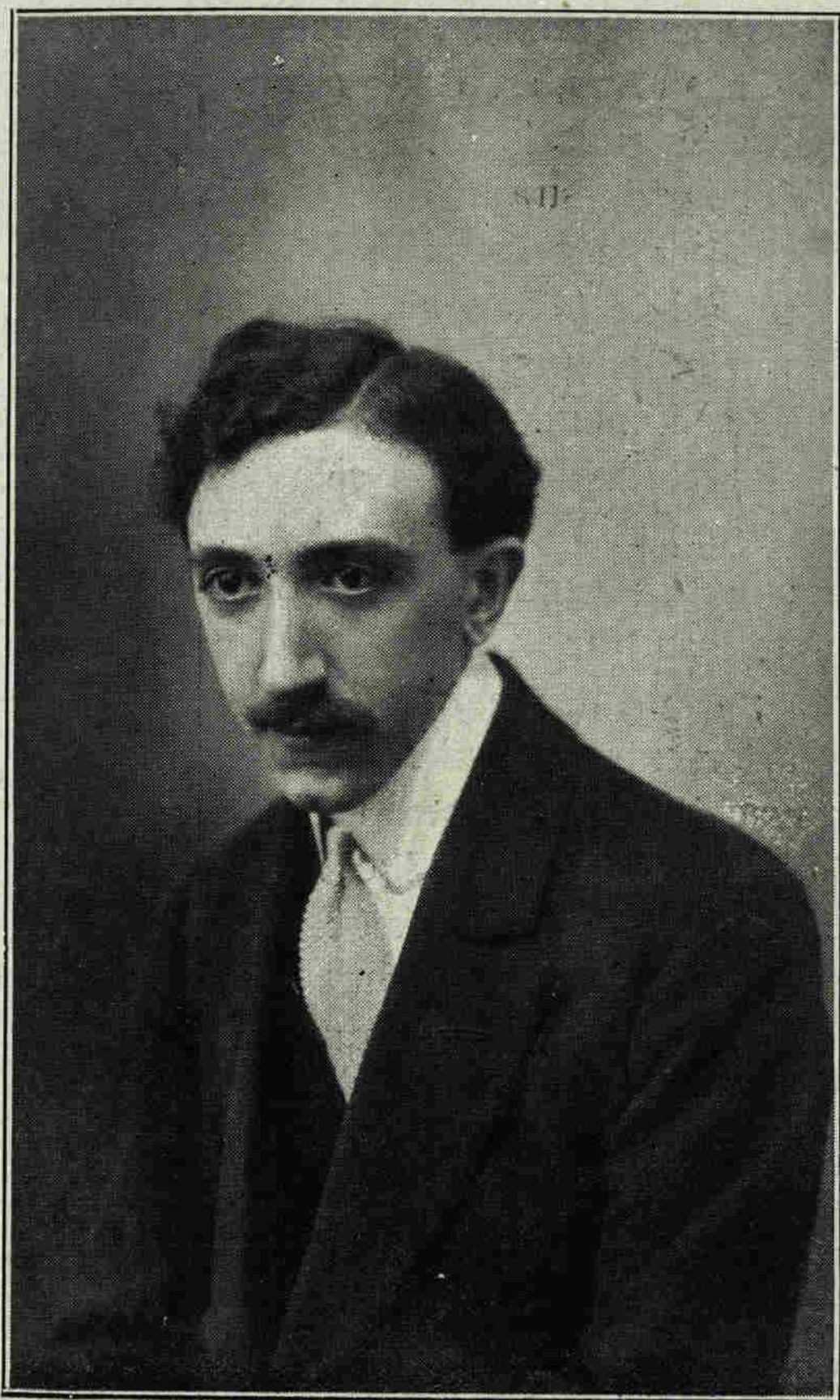
Mai farem tanta obra de germanor entre'ls ciutadans com unint-los a tots en actes de joia vessanta.

Perquè havem de trobar-nos solament aplegats en les diferents banderíes que's disputen els uns als altres la supremacia del poder, no pera procurar el benestar general, sinó pera humiliar l'adversari vençut?

Perquè les úniques manifestacions públiques que realitzem les constitueixen processons cíviqes, en les quals continuament alcem els punys, moguts per l'odi i per l'instint de la eterna protesta?

MÚSICA

DON JESÚS DE GURIDI

L'aplaudit autor de *Mirentxu* nasqué a Bilbao l'any 1886, mostrant, ja de petit excepcionals disposicions pera l'Art; bon punt iniciades aquestes i convenientment preparat se anà a París, ont estudià a la Schola Cantorum sots l'ensenyança de Vicent d'Indy, traslladant-se després a la ciutat de Brussel·les, ont tingué de mestre a M. Jongen.

Tenía vint anys quan produí ses primeres composicions, essent aquestes de la serie de cançons populars, algunes de les quals foren cantades per la Societat Choral de Bilbao en sa darrera excursió artística a aquesta capital.

Altra de ses primerenques obres es les escenes de mainada pera chor de nois, *Así cantan los chicos*, assolint un sorollós èxit a Bilbao. Ademés, moltes de ses com-

posicions obtingueren premis en la darrera exposició valenciana.

En la actualitat escriu una òpera en cinc actes titulada *Amaya*, basada en la novela del mateix títol de Villoslada; té en preparació un poema simfònic inspirat en la llegenda de Bécquer *El Miserere*.

Nosaltres saludem molt cordialment al jove i intel·ligent mestre Guridi felicitant-lo pels triomfs obtinguts en aquesta capital.

□ □ □

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Societat Choral de Bilbao

INTERESSANTÍSSIMS han estat els concerts donats per la notable Societat Choral de Bilbao, dirigida pel mestre Aurelià Valle.

Ja en la primera part del primer concert, destinada als cants populars bascs, notàrem la potencia i equilibri de les veus; sobre tot la dels tenors ens sorprengué per sa força i bon timbre. Llargs pica-ments de mans seguiren a la fi de les cançons, especialment l'intitulada *Aldapeko*, del mestre Guridi, que es d'una frescal i moguda melodia i està hàbilment armonitzada, aixís mateix fou celebrada la canço *Illun-abarra*, de R. S. M., de semblant estil a les cançons den Clavé i que s'adapta a les admirables veus de l'orfeó.

La segona i terça parts, dirigides pel mestre Guridi, les omplien *Un requiem alemán*, de S. Bramhs, obra grandiosíssima, magistralment tractada pel mestre germànic; consta de set parts, totes soperbes, i en les quals no hi són tant pronunciats la tristor i pessimisme de les obres de son estil.

La Societat Choral de Bilbao interpretà l'obra d'una faisó magistral, fent-nos-hi fruir hermosíssimes sonoritats i posant de relleu una seguretat gran en l'atac d'alguns fragments; notàrem, no obstant, en el nos-

tre concepte, que les veus de les sopranos eren poc nombroses, essent aquesta la causa que flaquegessin quelcom en els motius fugats de la terça i sisena part, evidenciant-se més i més per la potencia i hermosura de les veus de la secció d'homes.

En el segon concert, a més de quiscunes cançons de la regió vasca, interpretaren *El bon caçador* i *Les montanyes del Canigó*, de Morera, essent repetida la primera.

Aquest concert inspirà excepcional interès per esser compost de la primera audició d'algunes escenes del gran poema *Faust*, musicat per Schumann, i la segona part del també gran poema *Redempció*, de Cèsar Franck, hermosa i atrevida producció moderna.

En ambdues obres la Societat Choral de Bilbao lluí ses excel·lents qualitats, però notàrem lassitut en les veus; rès d'estrany si tenim en compte el titànic esforç que feren, donada la grandiositat de la manifestació artística que realitzaven, com també la manca d'assaigs amb l'orquestra, desmereixent l'efecte de conjunt.

Fou un moment de gran emoció l'entrega a l'orfeó d'una corbata amb els colors regionals catalans, la qual col·locaren en sa bandera en mig de grans aplaudiments; cantant, allavors, l'hermós himne basc *Guernikako arbola*, que fou escoltat de peu dret.

Es molt digna de llaors la Societat Choral de Bilbao per sa obra artística, i, ademés, per armonitzar els afectes entre dues regions germanes per medi de les manifestacions del Diví Art.

Rebin els germans benivolguts la nostra felicitació més sincera.

EN EL TEATRE DEL LICEU

« MIRENTXU »

LA primera òpera del compositor bilbaí don Jesús de Guridi obtingué un so-
rollós èxit, interessant sobre tot per la frescor de la música, d'aquell bonic idili basc, de gran valor folk-lòric, puix quasi

be tota està basada en motius populars, tenint la partitura l'ambient camperol de les encontrades ont se desenrotlla el drama.

El primer acte es interessantíssim; les escenes se succeeixen feliçment comentades per l'orquestra, amb un colorit molt apropiat a les situacions.

El chor de la romeria produí excel·lent efecte per la seva propietat. El duo de tenor i tiple (« Raymond » i « Mirentxu »), de pur sabor popular, té pinzellades d'exquisit sentiment.

El preludi del segon acte ens feu molt bona impressió, per la patètica intensitat de la situació; segueix desenrotllant-se l'assumpt amb molt d'interès fins a l'hermós chor; prenent, a partir d'aquest punt, un caràcter extremadament sombriu amb l'agraciació de la mortal malaltia de « Mirentxu ». Allavors, àduc i abundant els temes sentimentals, se fa quelcom pesat per la repetició dels procediments orquestrals. No obstant, podem dir que'l mestre Guridi ha triomfat, ja que, tenint en compte que es sa primera obra teatral, no es d'extranyar que per sa inexperiencia, minvi l'interès en algunes escenes del final. Vençut aquest detall, el mestre Guridi té suficients condicions pera tractar l'òpera profitosament.

L'interpretació fou molt acertada. La senyoreta Sanz té una veu de sons molt agradables i feu una creació del tipus de « Mirentxu ». La senyoreta Tellaeché molt be també en sa interessant « Pressem », com aixís mateix els senyors de la Riva, Barrera i Moliner.

Els chors, a càrrec de la Societat Choral de Bilbao, estigueren admirables. — ORPHEUS.

*
* *

Per l'excés d'original ens veiem obligats a donar sols unes notes breus de les darreres funcions del Gran Teatre del Liceu.

La senyoreta de Hidalgo's despedí del nostre públic amb la picaresca « Rosina », deixant en els nostres cors la suau anyorança de sa gracia i gentilesa.

El tenor Ibos també ha deixat bon re-

cord pel seu notable art, demostrat en son *Werther* famós.

I darrerament se despedí la companyia d'òpera, diumenge a la tarda, amb *Sansone e Dalila*, i amb *Gala Placidia* a la nit, en honor dels senyors Guimerà i Pahissa, els quals foren ovacionats. L'orquestra interpretà fragments del *Canigó* i de l'hermós poema *A les costes mediterrànies*, essent aplaudidíssim el mestre Pahissa.

Associació "Cultura Musical Popular"

EL diumenge, dia 19 de Janer, en obsequi als seus socis, va tenir lloc el XXVI concert organitzat per aquesta benèfica institució.

Començà tant bella festa musical amb les composicions *Aria*, *Romanza* i *Elegia*, de Bach, Becker i Fauré, respectivament, que juga amb una gràcia i energia especials la distingida senyoreta Maria-Creu de Malibrán, acompanyada a piano pel seu mestre don Josep Soler.

Les notes, tant vibrants i plenes de poesia, surten del seu violoncel·lo de manera colossal.

L'hem escoltada amb una especial atenció, ja que be s'ho mereixia aquesta concertista, que, no obstant i tenir solament catorze anys, ja es una de les notabilitats artístiques de la nostra Barcelona.

Després, la senyoreta Angela Peragalo, de la nostra aristocràcia, ens feu sentir les delicioses *Nocturn en fa menor*, de Chopin i *Rapsodia núm. 14*, de Listz, obres que executa magistralment, remarcant-se sobre

Maria Creu de Malibrán

Fot. Amadeo

Angela Peragalo

Fot. Audouard

tot aquells pianissims tant ajustats que recordaveu la remor de les fulles mogudes pel ventijol, barrejada amb el suau degotall de l'aigua del rierol.

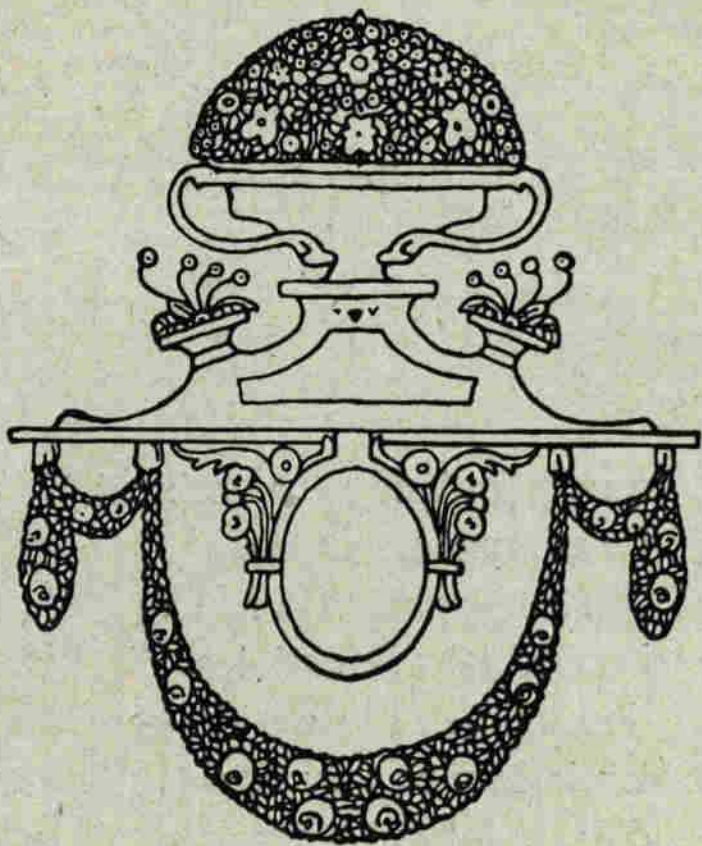
Aquesta es també una eminent concertista de piano que compta aproximadament els mateixos anys que l'anterior.

El *Cant nocturn del vianant* i *T'estimo* foren cantades amb cura per la senyoreta Judith Tarragó, acompanyada a piano per la gentil professora senyoreta Agna Aymat.

Finalitzà la vetllada el *Nocturn*, de Chopin, i *La fileuse*, de Dünkler, que'ns feu sentir la violoncel·lista.

Són molt dignes d'elogi totes aquestes festes de cultura que organitza aquí a Catalunya la nostra eminent compositora donya Narcisa Freixas, de la qual tenim avui el gran gust de publicar una de les seves més hermoses produccions.

E. DE-SANTAGNÉS

NARCISA FREIXAS

LA CAMPANERA MORADA

(CANÇÓ)

Cant

Piano

La cam-pa - ne - ra mo - ra - - da es - ti - ma al bon ma - gra -

- ner l'es - ti - ma amb les flors o - ber - - tes i l'a - bras - sa for - ta - ment

quan es a mig tronc s'a - tu - - ra i to - ta e - lla s'es - tre - meix

a mig tronc hi ha un nom de do - - na que ple d'a - mor va crei - xent.

rit.

La campanera morada
estima al bon magraner,
l'estima amb les flors obertes
i l'abraça fortament;
quan es a mitg tronc s'atura
i tota ella s'estremeix:
a mitg tronc hi ha un nom de dòna

que, plè d'amor, va creixent.
La campanera morada
l'envolta amb suau festeig
i cobrint-lo de carícies
damunt seu hi posa un bes.
En la branca més florida
dalt de tot del magraner

aletejant amorosos
s'aparellen dos aucells,
i al veure el teu nom, hermosa,
se donen, cantant, el bec...
La campanera morada
clou les flors joiosament.
JOAN M.ª GUASCH

L'ESCOLA D'ART DRAMÀTIC CATALÀ

LA POLÍTICA I L'OBRA ARTÍSTICA

UN document oficial, que acaba de publicar la Premsa, ha posat en coneixement del públic la definitiva constitució de l'Escola d'Art Dramàtic Català baix els auspicis i la protecció del nostre Cos Provincial i la designació de l'Adrià Gual pera'l càrrec de director.

En l'ordre exclusivament tècnic o professional es indubtable, i ja s'ha explicat prou be en altres ocasions, que l'institució de referencia significa el fonament més positiu de tots els que fins avui s'han intentat pera la constitució gloriosa del Teatre Català.

En un altre ordre de consideracions, en el de que hagi estat la Diputació Provincial de Barcelona la que l'ha creada i la que la protegeix, i de que s'hagi designat an en Gual pera dirigir-la, hi ha, també, una alta significació de caràcter polític que interessa tenir en compte en aqueix floeixement i desenrotllament esplèndids que ara prenen totes les branques de l'intel·lectualitat catalana.

Es la significació de que'l poble que no té una tradició de cultura formada, o està separat de la que tingui per centuries d'estroncament, ha d'anar-se-la formant amb començaments tant difícils, que sols la protecció i l'ampar d'una entitat oficial pot sostenir-los.

Ja s'ha vist fins a la més clara evidencia com han fracassat, en totes les coses d'aqueix genre, les temptatives isolades dels particulars, i s'ha vist a la vegada com, al deixar-nos de petits prejudicis que'ns privaven, en nom d'un puritanisme extremat, d'introduir-nos i apoderar-nos de les corporacions provincials i municipals, hem pogut anar, des d'elles, a la realització de projectes com els del Museu Social, la Borsa del Treball, la Biblioteca

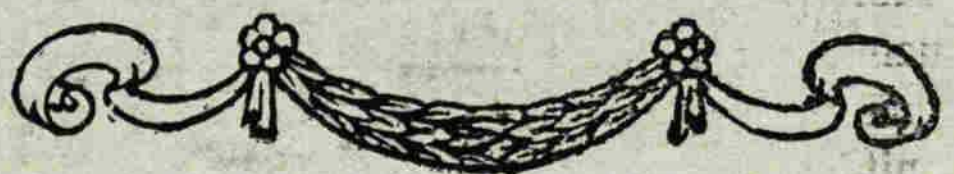
Nacional de Catalunya, l'Escola de Funcionaris, l'Universitat Industrial, els rètols dels carrers en català i altres, que eren el somni daurat de la nostra època romàntica i sentimental.

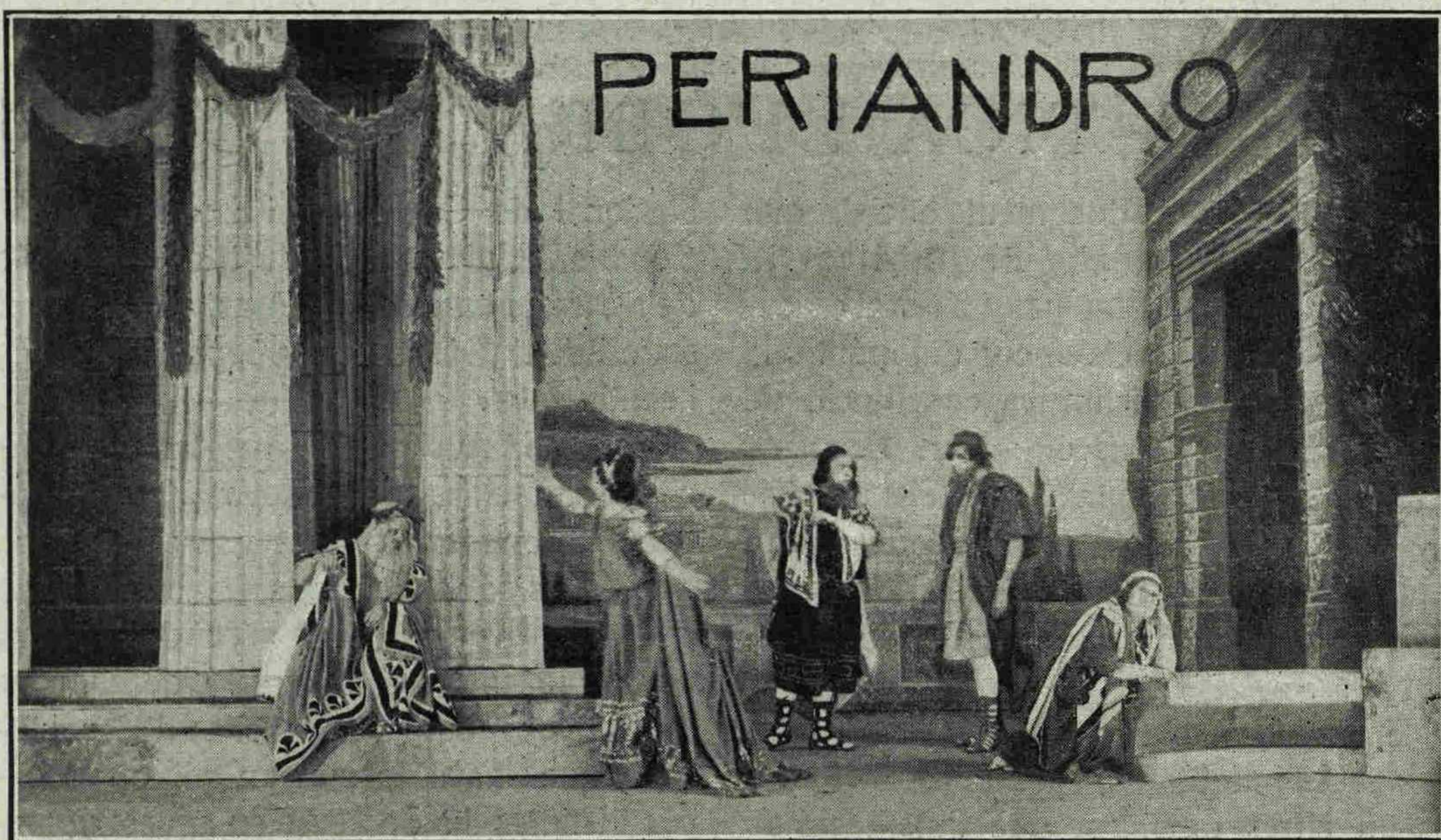
El mateix Adrià Gual, que tants sacrificis porta realitzats pera dotar la nostra patria d'un ben fonamentat teatre nacional, que tantes col·laboracions ha cercat, amb resultats diversos, pera secundar la seva obra, que tants defalliments i desenganys ha d'haver rebut en la pràctica de les il·lusions que s'havia format en mil oportunitats distintes, ha de veure en aquest nomenament de que ha estat objecte no sols un acte de pública i justa reconeixença a la valua dels seus benemèrits treballs, sinó també el començament veritable de la seva propria obra, gracies a la consagració amb que l'ha glorificada l'iniciativa de la nostra Diputació Provincial.

Ens hem de convèncer, tots els que sentim lleal i honrat amor a Catalunya, amor net de tota borda aspiració, que hem sortit ja dels temps romàntics, en els quals tot el nostre enteniment se perdía en idealitats infonamentades i tota la nostra actuació en xorques oposicions polítiques; que'l pur afany de la prosperitat catalana no pot donar cap satisfacció quan no compta amb els medis pràctics d'aconseguir-la o quan aquests són de difícil desprendiment; i que no més en les institucions del poble podrem fer aquesta obra, profitosa al poble.

El pervindre del Teatre Català, els fruits d'aquesta llevor que ara's llença a les entranyes de la terra, respondran demà, amb l'eloqüencia de les més esplendoroses realitats, com són certes aquestes prediccions.

FÈLIX MARC

'Ambrosi Carrión pot envanir-se amb justícia, d'haver escrit una bella tragedia.

Periandro es una obra bellíssima, admirablement ben construïda i proporcionada en totes ses parts, sobria de conjunt, justa d'ambient i perfectament humana, que es la condició que l'avalora més.

Era un perill pera l'autor l'esser un gran coneixedor de la cultura helénica; ben saturat de classicisme ens podia sorprendre amb una

producció erudita, i allavors sí, que, tot fent cortesia al talent den Carrión, hauríem confesat lleialment que havia sofert una equivocació.

Pero en Carrión, que a la fi i al cap es home de teatre, ja ho sab que no necessitem ni ens interessen exhumacions arqueològiques ni obres de *mœurs* antigues quan estan del tot allunyades de la nostra actual visió.

Aixís es que en *Periandro* l'ambient, els personatges, els trajos, fins el mateix argument, amb tot i ser molt, no constitueixen el *tot* de la tragedia. *Periandro* es obra de tots els

Acte primer : Escenes i tipus diversos

Acte segon : Escenes diverses

Decoració den J. Rocarol

temps, es eterna. En Carrión l'embolcalla amb el majestuós ropatge dels seus robustos endecassilabs i ens transporta a l'ambient del Gran poble, la Grecia.

Però el Fatalisme, l'inexorable *fatum*, que està per damunt de la voluntat i del poder de l'home, força sobrenatural tant encarnada amb les creencies de la raça grega i fonamental en les produccions dels seus filòsops i poetes, no es ja una superstició religiosa de races pretèrites, sinó que precedeix eternament el destí dels homes.

Si en Carrión, prescindint de la seva cultura helènica, s'hagués volgut escriure una obra contemporània en la qual el *fatum* dominés totes les situacions, també hauria produït una obra interessantíssima, sorprenent-nos amb notes verídiques, arrencades de la realitat, viscudes entre nosaltres, que'ns demostrarien que mentres hi hagi a l'obra del poeta una guspira d'humanitat, tant es que'ns la presenti frec a frec amb la nostra vida quotidiana o que'ns la ofreni engrandida amb la màgica visió dels temps heroics.

Quedem, doncs, que'n Carrión no'ns ha

volgut donar una *obra-document*, sinó una *forta tragedia*.

L'habilitat del tràgic ha estat gran i ens demostra el seu perfecte coneixement de l'escena. No es *Periandro* obra de multitud ni de galeria; no pertany tampoc a les produccions entenedores sols per sabis ni que precisi consultar enciclopedies ni documentar-se previamente.

Hi han, no obstant, en la tragedia den Carrión, circumstancies que cal tenir en compte i que avaloren considerablement l'obra.

Primerament, l'ambient helènic. Ens havien acostumat a fer-nos creure que Grecia, la immortal Grecia, era un poble perfecte en tot, sense passions i sense violencies, com si la seva psicologia i *modus vivendi* fos la de l'austera euriitmia de la seva arquitectura i la graciosa immobilitat de la seva estatuaria.

L'Ambrosi Carrión, en *Periandro*, ens dona la justa visió i ens apropa més la raça helènica, desfent-nos els encisos dels glosadors

arbitraris i fent-nos conèixer el tremp del poble, tant interessant pera nosaltres, catalans.

L'excel·lent crític J. M. Jordà, al fer justos comentaris sobre aquesta mateixa qüestió, deia:

« Algú deia, en un comentari, després de l'acte primer de *Periandro*, que no trobava en sa primera part la *serenitat hel·lènica*. Aquesta *serenitat hel·lènica*, suggerida per la visió de l'art estatuari grec en la seva època de major floreixement i en els començos de la seva decadència, es una de tantes llegendes literaries. Se troba, potser, en l'*Edip Rei* i en l'*Orestíada*? Es troba en el *Prometheu* o en *Els set sobre Tebes*, en l'*Agamemnon* o en *Elektra*? »

Hi ha, doncs, que agrair al poeta que'ns hagi donat a viure una Grecia de *veres*, amb tota la seva grandesa espiritual i amb l'evocació encertadíssima dels tipus, costums i supersticions hel·lèniques en lo que tenen de palpitant eternitat.

Era atrevida l'empresa duta a terme per en Carrión al escriure *Periandro*, ja que en tota la tragedia no hi ha cap assumpte ni pretext de passió amorosa que pretengui donar un major interès a l'obra. Demostra això la ferma convicció amb que ha estat produïda la tragedia i la confiança que en ella hi tenia posada l'autor, volent que triomfés per la seva propria virtualitat.

Res més lògic i d'una sobrietat més exquisida que'l desenrotllament de *Periandro*. Les escenes se succeeixen naturalment, sense esforç, matisades unes amb tons brillants, suaus i d'una tendresa inefable les altres, i moltes d'elles, les culminants, esculpides de mà mestra, impressionen fortament per la seva suprema grandesa.

Dient que'l llenguatge de *Periandro* es l'adequat n'hi ha prou pera fer-ne el seu mellor elogi. Creiem, i amb la nostra opinió hi tenim bona companyia, que parlada aquesta tragedia en català, tal com la va concebir i escriure en Carrión, guanyaria moltíssim, ja que, malgrat de que la traducció castellana es immillorable, peca, al nostre entendre, d'emfàtica i campanuda.

Es difícil amb aquestes ratlles, que no pretenen esser una crítica, donar una idea de lo que es *Periandro*. L'episodi més senzill, una frase qualsevol, fins el més lleu moviment de la multitut tenen una importancia grandíssima en l'obra, que, com a perfecte mosaic, conté les pedres justes, ocupant cada una el seu lloc

i totes servint a donar un conjunt acabat a la labor de l'artista.

Periandro es, doncs, obra que posa a prova el tremp i el talent d'un director d'escena, i be cal avençar que l'Enric Giménez ha demostrat que aixís ho entén, treient tot el partit possible dels elements amb que devia comptar.

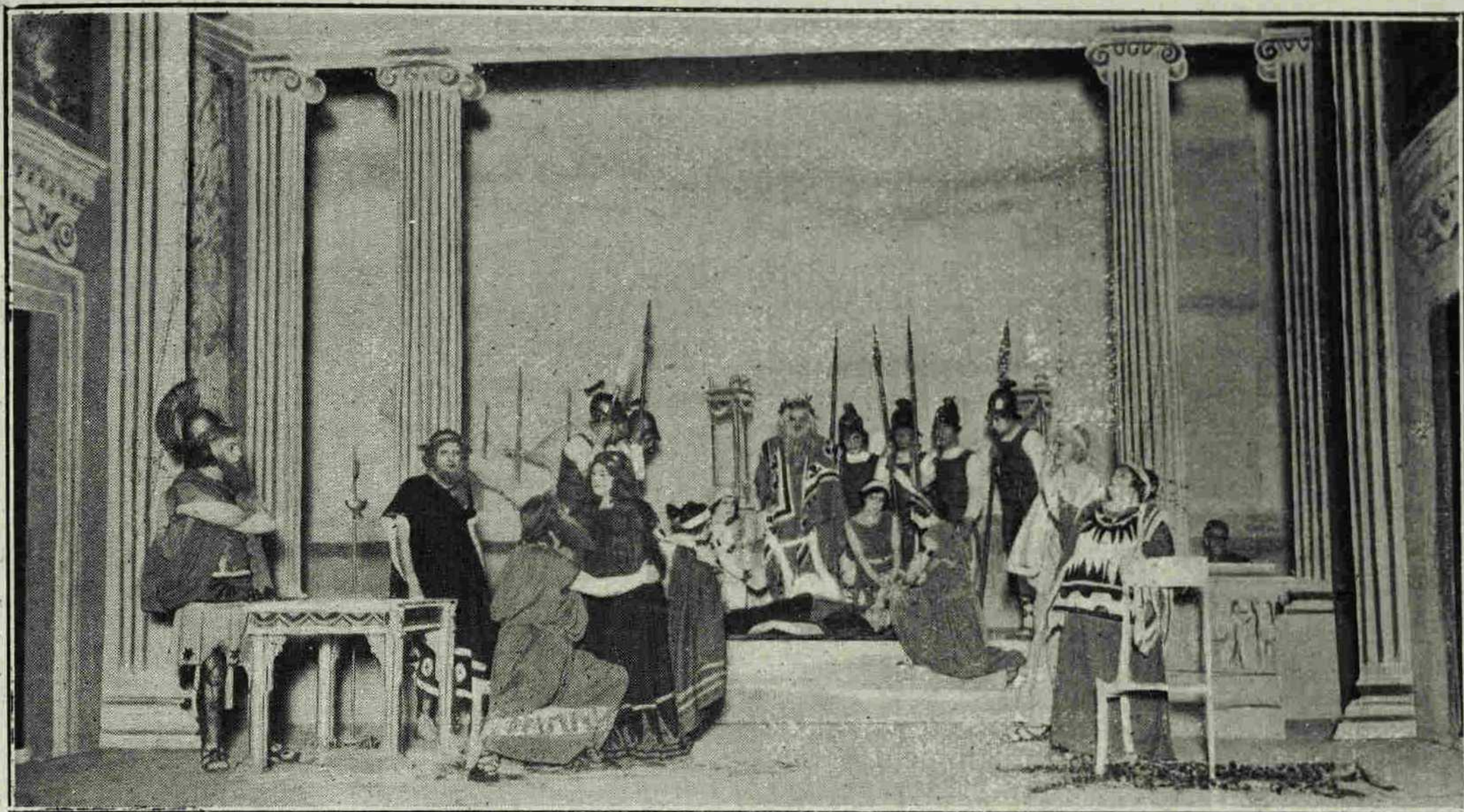
Abans d'aixecar-se el teló, un majestuós i pausat toc de cornetes, seguit d'uns corals de sacerdots i adolescents, ens inicien ja des d'un principi en la grandesa de l'obra, que'ns la imaginem amb totes les seves proporcions.

La plaça de Corinte se'ns mostra, als nostres ulls, bulliciosa, plena de gent de tots llinatges i condicions, que's mou pintorescament, donant una nota de color admirable.

Som a les festes que se celebren en honor de Poseidon. El poble corinti va a presenciar les carreres i no més s'espera l'arribada de Lycofron, l'invencible auriga, fill de Periandre. Una fatalitat pesa demunt del rei de Corinte i la seva raça. Un abominable crim de Periandre ha atret damunt seu l'implacable ira dels deus. Des d'allavors el destí fou advers pera Periandre, que's veu condemnat a sofrir tot el pes de la seva culpa i el rosec del remordiment. Entre ell i els seus fills s'hi interposa l'ombra sagnanta de Melisa, la víctima innocentment sacrificada. L'aeda, el vell poeta endevinaire, veu, confós i entre boires, el pervindre de la raça maleïda d'Ection; present solament que quelcom de terrible va a passar damunt de Periandre i dels seus. La cítara sols sab donar acords desordenats i de mal presagi. Clinias, el sacerdot, sab que tots els sacrificis són inútils, ja que als designis dels deus els mortals no poden oposar-s'hi.

Ja torna l'esperat Lycofron, però no durà mai els carros sempre triomfals de Periandre a la victòria. Sabedor del crim comès pel seu pare, maleeix l'assassí i's desespera de no poder venjar l'abominable crim en la persona de qui li ha donat la vida. L'altre fill de Periandre, Kipselos, ubriac sempre i entregat a l'enervant mollesa dels plaers, es una vergonyosa runa de la raça d'Ection, sobre la qual cap esperança hi pot esser fonamentada. Sols resta Lisida, sa tendre filla de Periandre, que sab posar tot el virginal encís de la seva ànima per aconsolar i perdonar al pare i endolcir les amargors sentides pel germà.

El segon acte, que's desenrotlla al cementiri ont reposa, sota l'estela funeraria, Melisa, la muller sacrificada, es, en nostre concepte,

Acte tercer : Escena penúltima

el més perfecte i hermós de l'obra. Mogut tot ell en un ambient de misteri, produeix a l'espectador una sensació inexplicable. Poques coses més pot escriure en Carrión que superin al valor grandíssim d'aquest segon acte. Cal esmentar la bellíssima escena entre Licofró i Lisida.

L'interès va creixent a mida que la tragedia s'apropa a son desenllaç. Semblava que Periandre podia donar ales a l'esperança de que la ira implacable dels deus anava a extingir-se. Des de la terrassa del palau tots guaiten l'horitzó, ansiosos de veure brillar els focs que anunciïn l'arribada de Licofró. Mes els auguris són crudels i posen espant en els esperits. Lisida sent el presagi de la mort de Kipselos, i l'aeda i el sacerdot expliquen que l'ara santa rebutja els sacrificis i que'l foc sagrat ha acabat per convertir-se en fredes cendres. Dos

aucells agorers s'han despedaçat les entranyes i la seva sang ha caigut damunt l'altar.

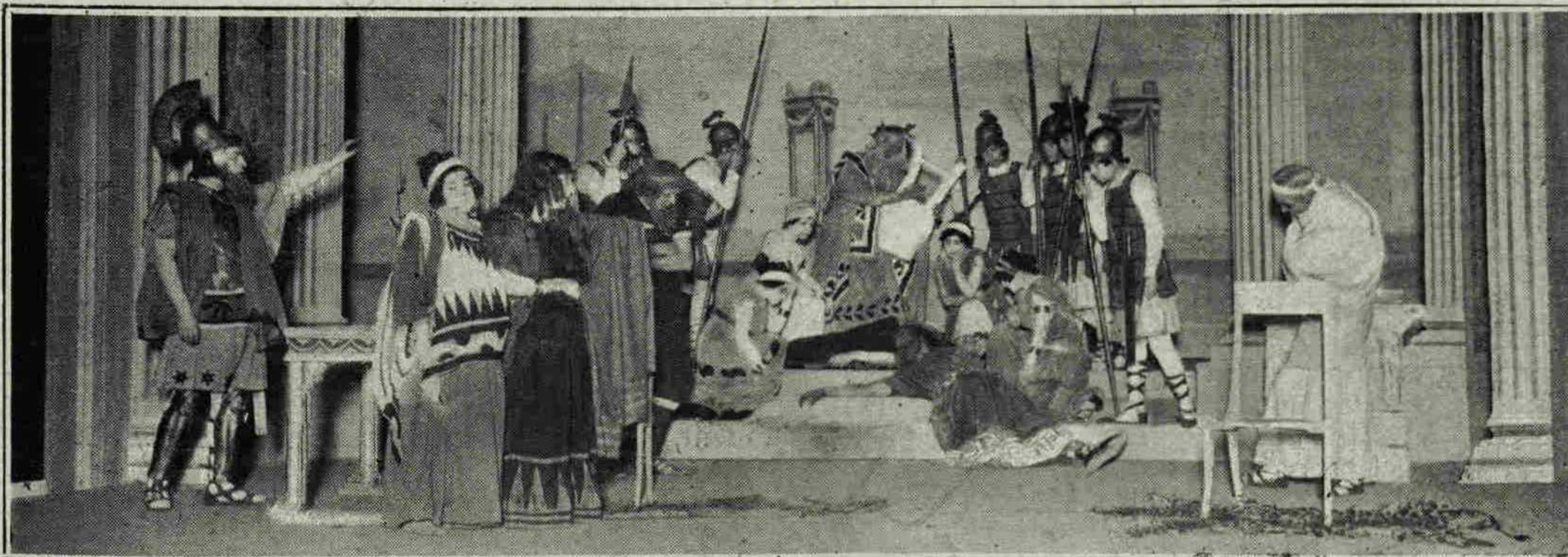
Ja arriba Licofró, però no se senten els cànctics dels esclaus: la barca porta sols el cadavre del fill que era l'única esperança de redempció de la raça d'Ection.

Els deus aixís ho han volgut.

Les llamentacions de les esclaves constitueixen una pàgina magistral. No serà aventurat dir que'ns recorden, amb tota la seva patètica grandesa, els planys i plors de les coèphores d'Eskil.

Acaba l'obra donant-se mort Periandre, enfollit per la maledicció que envileix la seva vida, mentre Fricodemus, el vell aeda, exhala les seves llamentacions al so de la cítara que acompanya lúgubrement l'hermosíssima elegia cantada pel poeta endevinaire.

Cal fer esment de la brillant interpretació

Final de la tragedia

Fots. EL TEATRE CATALÀ, per Rozas

assolida per *Periandro* en el teatre Romea, la bona voluntat amb que fou posada en escena pels seus interpretadors i la traça i mestria amb que fou dirigida per l'Enric Giménez, que també donà relleu al seu paper de protagonista.

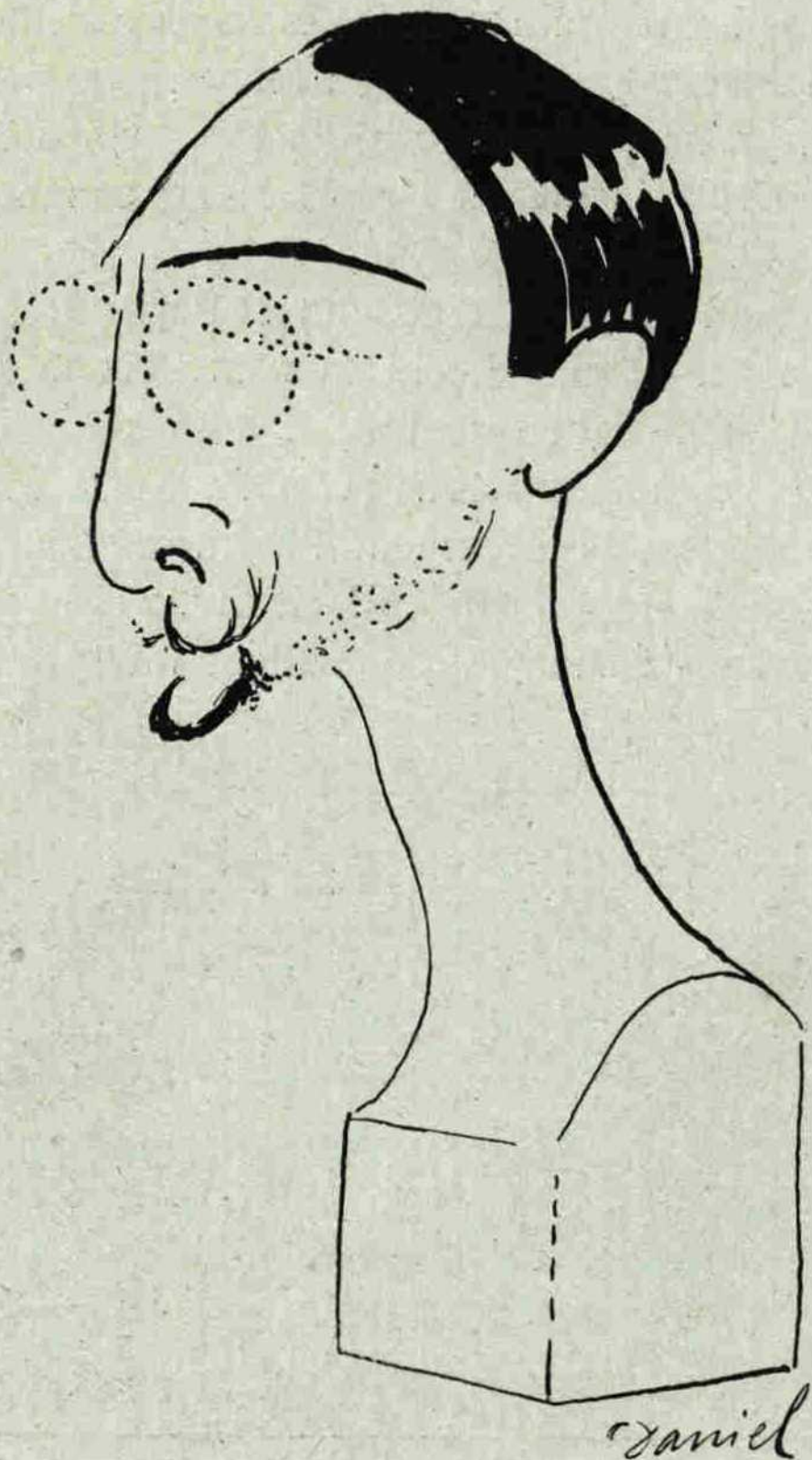
En primer lloc devem senyalar, es justícia, el treball admirable, afiligranat, de la gentil Rafela Abadía, a qui ja podem calificar d'eminent artista sense reserves de cap mena. El tipus delicat i encisador de «Lisida» troba en l'Abadía una magistral interpretació.

Posats a trobar tares, potser diríem al senyor Sánchez que digué amb massa nerviositat el seu paper.

El decorat de l'acte primer, del senyor Santacruz, bastant dolent, i el del segon, del senyor Rocarol, just de tonalitat i d'ambient; el del tercer, del referit senyor Santacruz, res més que acceptable.

El vestuari, adequat, i el moviment de les masses, encertadíssim.

Periandro constitueix, en resum, un triomf indiscutible pera l'Ambrosi Carrión, que tant belles coses ens fa esperar, si no bastés lo que ja'ns ha fet conèixer, suficient pera solidar la seva reputació de tràgic eminent. — C.

En Carrión, caricatura de Daniel

*
* *

Res tant trist com aquest pobre *provincia* que deixa la tranquil·litat i el repòs de la seva vida assolida, aont era un rei presidint un comitè polític, dirigint un periòdic *defensor de los intereses morales y materiales* i caçant llebres i perdius en les hores de lleure, i ho deixa, deiem, pera venir a ciutat a passejar la seva indumentaria vilatana, la seva pipa, que aquí no crida l'atenció, la seva cara trista i silenciosa, el seu posat de moixó separat del niu, pera posar-se sota les ordres de qui ha de malejar aquell instint bo i humil al fer-ne instrument que occeixi tothom que no sigui del seu cenacle.

No us l'imagineu el dolor d'aquest xicot tret del seu centre pera fer-lo brillar, de cop-i-volta, aont ha d'emmalaltir-se d'anyorança dels seus companys de *barrotada*: l'estanquer, el notari, l'apotecari i el registrador de la propietat?

Ell va fer-se un programa, abans de sortir de la vila tranquila i reposada. Tant quiet, tant sumís, havia d'*épatar* a l'urbs, que'l cridava prometedora d'un sòu de vint duros, somni d'or que mai havia tingut. Anar a la ciutat i concretar-se a la vida literaria hauria estat concretar-se al viure abscondit, que no dona una pesseta, i, aixís, era cosa de singularitzar-se en quelcom que li atragués la mirada dels conciutadans. Per sort encara vivia, ple i ufanós, el deport de la *reventada*. A *reventar*, doncs!

Oh llargues hores de tren, com foreu passades volant, per la fantasia del que anava a viure un món nou! Oh fantasia, com anaves treballant, enganyadora, en l'imaginació d'aquell xicot quiet i silenciós que's veia amo, al cap de cinc dies, de tota l'intel·lectualitat que ell havia admirat de lluny com una cosa sobrehumana! Oh programa, com te forjaves, lluitant entre remordiments i vacil·lacions i necessitats corporals!...

I ja anava penedint-se dels seus intents, però va arribar a la ciutat, pobre aucell tret del niu, i, bocabadat davant de tanta grandesa, se va trobar minúscul. Era un aucell més que s'ajocaria als arbres, fredolic, anyoradiç dels boscos salvatges que havia conegut empaitant guatlles i perdius? No. Era precis dur a la realització els seus projectes, fets entre'l sotraqueig del vagó de tercera. Però tindria valor pera això?

No mancà pas l'esperó, agut i descontent, que l'atiraria contra tot i tothom. En les grans ciutats abunden les psicologies complexes i enrevessades, i no hi falten mai ànimes de fenici que procuren consolidar el seu negoci a costa del bon nom i a vegades de l'honra dels seus conciutadans.

I el pobre vilatà, instrument cec, se passa les hores tristes d'etern foraster, *reventant* ignocentament, pensant-se que ho fa fort, *reventant* pera fer-se un nom aquí ont encara'l deport de la *reventada* es capaç de fer guanyar sous de vint duros... Però, i la seva obra? Què s'haurà fet la seva obra? — ***

DES DE PARÍS

Tinc tres estrenes de que parlar. Començaré per la millor.

Aquesta es la comedia en tres actes d'Alfred Savoir i André Picard, estrenada al teatre Femina amb el nom de *L'épaté*. Són tres actes ben deliciosos, d'una elegancia literaria poc acostumada. No sabria amb quina altra obra fer la comparació d'aquesta que'ns ocupa, tal es la seva originalitat d'estil i d'ambient. L'acció passa en un medi aristocràtic, aburgessat, però no d'aquesta aristocràcia de sala, avui tant en ús en les comedies franceses. L'elegancia, la polidesa i aquest amanerament en els gestes i la paraula, ens els mostren en escenes d'interioritats, i fins devegades s'hi entreveuen els antics burgesos. I pel llenguatge i per l'ànima dels personatges se pot dir que es una comedia *tout à fait* parisenca. Una obra que enquadra meravellosament en l'escenari del Femina.

Dugues estrenes encara al Nouveau Théâtre d'Art. *Une bonne place*, comedia en un acte d'assumpte molt conegut i gens variat, i que recorda una infinitat de peces de teatre inferior. L'altre, *Les mains qui portent le feu*, el seu autor, Alphonse Vionly, l'anuncia peça simbòlica en tres actes, però aquest símbol hauria restat inconegut a no revelar-nos-el expressament abans d'acabar l'obra. Es un símbol que ha volgut imposar per força sense que ni l'acció ni els personatges ens el demostrin. Apart d'això, l'obra adoleix de molts defectes de construcció, i de l'imperdonable d'haver volgut fer una obra de ressonancia i no haver arribat ni a les mitjanies. Es un esforç malogrado, i cal respectar, d'aquests esforços, la bona intenció.

Com a important, cal ressenyar, aquesta setmana, — pel seu èxit — la represa de *Monsieur de la Palisse*, farsa en tres actes amb música de Claude Terrasse. En aquesta obra hi juguen alguns tipus espanyols d'aquella manera que'ls veuen els francesos, i dient-vos que'l llibre es dels coneguts Robert de Flers i G. de Caillavet, vos fareu càrrec de la gracia d'aquestes escenes i de la gent que aquests dies ha desfilat pel teatre Apollo.

Oblidat de la setmana passada, dec dir-vos avui que a la Renaissance va estrenarse *La folle enchère*, de que vaig parlar-vos. Es una bella producció, ferma i amb tipus francesos molt ben traçats. L'èxit no va negar les impressions favorables que's tenien ja abans de la seva estrena.

Demà va la segona representació de *Salomé*, quina creació en fa Mlle. María Labia, cantatriu espanyola.

El bon rei Dagobert i *La comedianta*, continuen fent l'èxit de la Comédie Française.

Molt prompte hi veurem *Le sacrifice*, *La fleur merveilleuse* i, més tard, *Le roi*.

Al Marigny continuen els èxits de la colossal obra de Mr. Donnay *Les eclaireuses*.

Es una comedia els quatre actes de la qual són escrits magistralment, que no pot pas dir-se que l'un siga millor que l'altre, puix tots són prou delitosos.

L'obra es interpretada per tretze gentils actrius i solament quatre actors, i segons ha manifestat l'autor a la premsa diària, els *rôles* dels actors els hi ha posat perquè no diguessin, car l'obra s'aguanta i encara es més ferma essent tota femeninament executada, o sia sense l'augment.

Sembla que alguna empresa vol donar-nos una agradable sorpresa, presentant una obra d'espectació mundial.

Res de nou en els altres teatres, excepte a l'Opera, ont, dies enrera, Mlle. Mary Garden va dar-nos una bona vetlla amb *Salomé* i ont s'estan fent preparatius pera l'estrena de *Le sortilège*, drama musical de A. Gaillard i Maurice Magre, pel qual s'estan pintant excel·lentes decoracions. — LL. P. P.

París, 27 Janer, 1913

MARSELLA

La eminent cantatriu Zina Brozia, après de les representacions eu el Liceu de Barcelona, ha vingut a l'Opéra de Marsella a executar *Manon*, *Rigoletto*, *Thaïs* i *Faust*.

Tota la premsa local li ha dedicat uns grandiosos elogis, dels quals se n'ha fet mereixedora.

L'Aigle torna a posar-se en cartell.

Es de suposar que seran uns plens a vessar totes les representacions.

Al Châtelet-Teatre continuen els èxits de *Madame Sans Gêne*.

Le duel, *La visite* seran presentades pròximament.

També s'anuncia *Le Cid* i *La nuit d'Octobre* per les tercera i quarta *Matinée classique*.

Le tour du monde en 50 jours adquireix cada jorn nous aplaudiments en el Gimnase. Sembla que tenen obra per dies.

TOULOUSE

Au Capitole. — L'obra *Amour tzigane* sembla que eclipsarà a la *Veuve joyeuse* que tant temps ha s'aguantava.

Faust i *Rigoletto* promptament seran represes.

NEW-YORK

Stage Society. — L'associació dels actors i actrius de New-York acaba de crear-se als Estats Units, en las mateixes condicions i bases de la que actualment regeix a Londres.

El seu objecte es el facilitar als actors joves la seva entrada en les companyies actuant en els teatres de tota la seva nació i fer estrenar les obres que mereixen l'aprovació d'un comité de lectura nomenat an aquest efecte.

La primera representació serà donada a mitg Febrer. No sabem encara quines seran les obres escullides.

Ja'n parlarem més llargament en altres números, avui sols me queda dir als catalans: quin dia podrem imitar aquests actes tant grans i favorables al teatre de cada terra ont s'acompleixen?

TEATRE CATALÀ

Comissió de l'Associació d'Artistes Lírics i Dramàtics que han anat a dipositar una corona a la tomba del que fou son president i notable actor don Jaume Martí, en l'aniversari de la seva defunció

SOCIETATS PARTICULARS

ATENEU OBRER DEL DISTRICTE II. — La vetlla del diumenge passat representaren les sarsueles *La Rosons* i *El balneari de l'amor*, baix la direcció del jove aficionat senyor Garrigó.

En la primera sols podem remarcar el treball del senyor Simón, que va esser el que estigué més ajustat. El chor d'homes deixava quelcom que desitjar.

La senyoreta Sasac, molt insegura i un xic sortida de la nota.

El balneari de l'amor sortí més encaixat. Molt be el senyor Garrigó en son treball.

Els demés, com sempre, ajudaren a fer un regular conjunt.

Pera'l dia 16 s'estan fent els preparatius pera l'estrena de la rondalla poemàtica en tres actes y cin quadres *Niona*, den Pere Boquet, amb música del mestre Llorenç Carbonell, i, segons veus, també s'estrenarà un decorat, pintat exprofés.

ATENEU OBRER DEL DISTRICTE III. — Baix la direcció de l'Enric Perbellini, diumenge a la vetlla tingué lloc la representació de l'obra *El perfecte amor*.

Es de doldre que aquesta obra no assolís una interpretació prou correcta, com era d'esperar.

El senyor Perbellini, en aquesta obra, tingué algun moment força acertat, amb particular esment del tercer acte, que es ont va agradar-nos més. Si hagués estudiat més llur caudal, no dubtem que n'hauria fet una vera creació.

La senyoreta Escriu, en el difícil paper d'«Elena»,

estigué a la mateixa alsaria que'l seu company.

Arrodoniren el conjunt els senyor Font i Lluc.

La presentació, esplèndida i ajustada, amb esment del primer acte.

Recomanem al senyor Perbellini que procuri, en les vinents funcions, que les obres estiguin en més relació amb la seva bona representació artística.

COLONIA IBIZENCA.

— La secció benéfica d'aquesta entitat organitzà una vetllada teatral, l'últim dissabte, representant l'obra *La mare eterna*.

En l'execució varen distingir-s'hi la senyoreta Milà, junt amb els Srs. Roig (J. i J.), Llambric i Torres.

Els demés compliren. La presentació, regular, i la direcció, molt fluixa.

INSTITUCIÓ DE CULTURA.

— A benefici den Josep Vinadé, representaren l'últim dissabte les obres *La resclosa* i *El carro del vi*, traient-ne bon partit les senyoretas Mas i Bofarull, junt amb els senyors Vinadé, Guixa i Regolta.

Els demés compliren.

No obstant se nota manca d'ensaigs.

JOVENTUT REPUBLICANA AUTONOMISTA DEL DISTRICTE IV. — Dissabte passat va estrenar-se en aquest centre la bonica obra, original den Ramon Torrents Roca, que porta per nom *Un festeig d'ara*.

Es un diàleg escrit amb bastanta cura, no obstant i no esser res de nou pera l'escena.

Sentim no recordar els noms dels actors que'l desempnyaren, els quals, junt amb l'autor, tingueren de sortir moltes voltes per acallar els aplaudiments.

«SOL IXENT». — Per acord del Consell Directiu, han quedat nomenats directors d'escena els senyors Celestí Ventura i Miguel Ferrés.

Pera'l dia 16 de Febrer estan anunciades les obres *Malaltia de moda*, *Jutge i part* i *La grapa de ferro*.

Gracia

CERCLE TRADICIONALISTA. — El darrer diumenge, tingué lloc en aquesta societat una representació extraordinària del drama *El contramestre*. L'execució no deixà res que desitjar. La presentació i direcció, esplèndides.

«LA MARGARITA». — El dia 26 a la tarda, l'agrupació dramàtica «Talía Jove», que dirigeix en

Pere Calveras, va posar en escena, amb tot luxe, el drama històric *Batalla de reines*.

Tots els joves aficionats treballaren amb l'entusiasme i fe proverbials en ells, arribant en algunes escenes a commoure el públic que era nombrosíssim.

L'actriu senyoreta Roca, interpretant la «Reina Sibila», fou interrompuda repetidas vegades per frenètiques ovacions; lo mateix pot dir-se den Carratalà, que mantingué ferma la figura simpàtica den «Berenguer d'Abella». La senyoreta Cama, be, encar que mancada d'expressió en algunes escenes. En Calveras, que s'encarregà del «Rei Joan I» a darrera hora, sortint del pas discretament. Justos els senyors Aresté, Mateu, Talón i López. El senyor Angelats, en el ballester «Ug», ple de bona voluntat; llàstima que no pugui desprendre d'aquella veu campanuda que tant enlletgeix certes situacions. Si no cridés tant i's concentrés més, no s'afadigaría guanyant molt en efecte.

La presentació, en trajos, decorat, perruqueria, armes, etc., esplèndida, com no s'estila gaire en teatres d'aficionats.

La direcció, bona. Un aplaudiment al jove pintor senyor Josep Navarrete per l'esplèndida decoració de l'acte segon.

Les Corts

ATENEU OBRER. — Ultimament, la companyia d'aficionats posà en escena *La família Grill* i *Gent d'ara*, essent molt ben interpretades per les senyores Cumí i Sabater, junt amb els senyors Muñoz, Toldrà, Arís i Pons.

Estrenaren també l'obreta *L'amor no té partit*, original del soci d'aquest centre senyor Campdela-creu.

Es un drama que, si be no té res de particular, es discret, essent escrit sense pretensions.

L'execució fou molt encertada.

La concurrència cridà l'autor a l'acabar.

Sant Gervasi

CENTRE AUTONOMISTA CATALÀ. — El diumenge, dia 26, tingué lloc l'estrena de la traducció catalana del drama de l'Echegaray *Mariana*.

La traducció, quasi literal, deguda a Na' Ampar Orriols, no perjudica cap personatge, quedant tots els tipus en el mateix lloc.

En el llenguatge, si be es correcte, s'hi nota un desconeixement del català literari, puix no's poden admetre algunes paraules que són ben castellanès.

Aquesta obra conté escenes verament delicioses, però amb sinceritat devem dir que la traducció es un xic fluixa. En quant a l'obra original es de sobres coneguda, puix ja fa alguns anys que corre pels nostres escenaris.

Passant a l'execució, la senyoreta Fornés estigué admirable, matisant la colossal protagonista meravellosament. El senyor Amador interpretà el «Daniel» amb poc romanticisme i massa amanerament, sense finura en el vestir ni bona direcció en les delicades escenes amb «Mariana», que són les millors planes d'aquesta obra. El senyor Capafons, molt correcte, valent-li una espontania ovació en l'escena del segon acte. El senyor Barraseta se'n sortí airosament. El senyor Gras mantingué el seu tipus, bastant difícil. Las senyores Perramon i Comorera, discretes (aquesta última desentona molt). El senyor Olivera (G.), encaixadíssim i amb molta elegància. Els demés secundaren bonament.

La direcció, del senyor Capafons, bona del tot, en col·locacions i conjunts.

Uns més que altres, tots demostraren un xiquet

d'inseguretat, fent que alguna escena fos interminable.

S'aplaudí cada fi d'acte, i al final de l'obra tingué de presentar-se la senyora traductora.

Sant Martí (Clot)

FOMENT MARTINENC. — Una companyia que portava al cap an en Ferran Capdevila donà una funció diumenge passat, en aquest teatre, representant el drama *El liri d'aigua*, obtenint una acurada interpretació. La senyora Matas matisà degudament son paper. La senyoreta Ortiz i la neia Redondo, força dignes. Els senyors Cabruja, Capdevila, Puigventós i Calvo, acceptables.

El pintor de miracles, que's feu a continuació, obtingué, igualment, bona execució.

DE FORA

Badalona

CENTRE BADALONÍ. — *L'home de palla* i la traducció catalana de *L'enigma* foren les obres escollides el diumenge passat, i a càrrec de la companyia Tarrades-Casas. En la primera varen lluir-se en llurs respectius papers, en primer lloc, i per damunt de tot, la distingida actriu Pilar Santaularia, junt amb la discreta característica Agneta Martí i la dama jove Angelina Balestroni. Dels homes; en Terrades que'ns feu un *home de palla* del tot perfecte, majorment al segon acte, que's ont pot lluir ses dots d'actor dramàtic; en Clapés, molt be en el fillastre, fent un segon acte propi d'un actor; el senyors Casas i Gili compliren dignament.

En la segona, varen complir tots els que hi prengueren part, fent un acertat i bon conjunt les senyoretas Santaularia i Balestroni amb els senyors Casas, Clapés, Boix, Muns i Giró.

Pera'l dia 16 de Febrer anuncien *El misteriós Jimmy Samson*. Això es prova palesa que cada dia agraden més en aquesta distingida entitat.

SALA «PICAROL». — El dijous vindrà a fer-nos una altra visita la companyia dramàtica Santaularia, representant *El Sant Cristó gros*. Segon noticias ja no hi ha butaques pera qui'n vulgui. Per fi veuran ells aquest teatre ple.

TEATRE CERVANTES. — La companyia dirigida per en Tomás Guardia representà la peça catalana *De retruc*, després d'un drama castellà i ademés carrincló. No'ns ve de nou ni ens extranya.

Figueres

TEATRE PRINCIPAL. — La companyia que dirigeix en Pous i Pagès ha representat en aquest teatre les obres *Senyora avia vol marit*, *El triomf de la carn*, *L'home de palla* i *L'endemà de bodes*.

No cal dir l'èxit que han obtingut totes les produccions, i més essent executades pels artistes que actuaven en el Teatre Espanyol de Barcelona quan el Sindicat d'A. D. C.

Mataró

TEATRE EUTERPE. — La companyia que dirigeix en Vilallonga, representà, el diumenge últim, les obres *Gent d'ara* i *La xacolatereta*.

L'execució fou admirable, treballant amb molt d'acert tots quants hi prengueren part.

En Vilallonga va despedir-se del públic mataroní, puix está contractat per la *tournee* de la Marguerida Xirgu.

Sant Feliu de Guíxols

CENTRE D'U. F. N. R. — La secció d'aficionats d'aquesta entitat, baix la direcció den Josep Dausà, posà en escena, el diumenge a la nit, amb la cooperació de les aplaudides actrius senyores Agneta Pahissa i Angela Guart, el drama *La resclosa* i la comedia *Una senyora sola*. Com no forem invitats a l'acte, sigui per descuid o per desatenció, ens veiem privats de parlar-ne.

TEATRE NOVITATS. — Després d'un llarguís-sim dejuni d'art teatral, en aquesta ciutat, condemnada a *cine* perpetu, fruïrem, el passat dilluns, d'una veritable solemnitat artística. La notable companyia dirigida per en Josep Pous i Pagès ens feu l'estrena de l'obra *Senyora avia vol marit*.

L'execució, felicíssima per part de las senyoretetes Pla, Fremont, Baró i R. Mestres, i senyors Tort, Capdevila, Daroqui, Bardem, Galceran, Bozzo, Aymeric, Sirvent, Casanovas, Bonet i Baró.

Abans d'aquesta estrena tingué lloc la de la comedia *Dissabte de Gloria*, que fou molt ben jugada per les senyoretetes Pla i Mestres i senyors Capdevila i Galcerán.

Sarrià

INSTITUT DE SANT JOSEP. — Per benefici de la companyia, aquesta societat a escollit les obres *Els moneders falsos* i la sarsuela *Càpsules Mauser*, aont sobresortiren els senyors Amat, Calsals i Pla. Els demés secundaren amb molt bon acert.

□ □ □

NOTICIES

EL benemèrit Institut d'Estudis Catalans acaba de fer públiques unes normes ortogràfiques amb el propòsit de que serveixin de llaç d'unió entre'ls diferents criteris que sobre aquesta materia existeixen entre'ls nostres escriptors i gramàtics, essent, de consegüent, un fet d'aquí en avant la desitjada unitat ortogràfica de la llengua catalana.

No cal ponderar l'importancia que aquest fet entranya pera la futura sort de la nostra estimadíssima llengua, base ferma damunt la qual descansa tota l'obra del renaixement català, aixís literari com patriòtic, i pedra fonamental del futur edifici de la nostra nacionalitat.

La satisfacció que sentim es, amb tal motiu, completa, i no essent-nos possible, com han fet altres publicacions catalanes, publicar les citades regles, a causa de sa relativa extensió, ens limitem a recomanar la seva observancia als nostres amics i col·laboradors, posant cada hu la seva part d'esforç en l'obra que es de tots, fent-los avinent que no s'aparten gaire del criteri que fins avui ha presidit en la confecció d'aquesta Revista.

EN Santiago Rusiñol ha acabat recentment una nova obra escènica, que ve a augmentar la seva tant notable com nombrosa producció literaria.

Se tracta d'un nou sainet, el títol del qual es *L'homenatge*.

PER excés d'original, i com, per altra part, tampoc té massa interès lo que s'hauria de ressenyar, suprimim en aquest número la secció de *Teatre castellà*.

L'Ambrosi Carrión ha retirat del teatre Romea la seva tragedia *Periandro*.

Les inconveniencies de l'empresa, que atén més, segons sembla, les exigencies d'un actor *còmic* que'l respecte que mereix un autor de la mida den Carrión, han obligat al nostre amic a pendre l'esmentada resolució.

Ben fet.

HEM rebut un magnífic calendari, obsequi de la joieria den Jaume Vachier, la placa del qual es en plata de llei, confeccionada en els seus tallers.

Agraim la finesa.

□ □ □

CORRESPONDENCIA LITERARIA

Barcelona: J. V., P. B. T., J. D. i J. M.: Mercès. — E. P., Sol Ixent: Mercès pel mal consell. Sembla que quan el sol surt ho fa per tothom menys per vostès. — J. Riera: Passi de 8 a 9 per l'impremta. — J. F. S.: Mercès. No podem publicar-ho per no esser d'actualitat. — A. M.: L'amic *Puck* m'encarrega que des d'aquí li contesti que ha llegit la seva nova rèplica, i que tractant-se d'un assumpte en el qual ambdós teniu raó, segons el punt de mira, ha deixat de fer nous comentaris, que, si be desferien les afirmacions de vostè, no tindrien cap interès pera'ls llegidors. — F. H.: No pot publicar-se l'article, puix que be prou hem comentat l'assumpte. — P. P.: Mercès.

Sant Gervasi: F. P.: Mercès. Envii lo que diu, i serà publicat.

Sans: J. C.: Ens es totalment impossible complaure'l, puix res podem nosaltres, i menys ara, amb l'estat de les companyies de teatre català, que sobren actors. — F. B.: Nosaltres varem suspendre el concurs perquè'l Sindicat d'A. D. C. va obrir-ne un. Ara res sabem d'ell. Qui podria informar-lo seria el senyor Pous i Pagès.

Badalona: C. B. M.: Espero lletra. Envii, abans del dimarts, les ressenyes. — P. T. F.: Desitjem prompte restabliment.

Palamós: O. R.: Envii fotografia del nou teatre.

Reus: A. M. B.: Mercès.

Granollers: A. G.: Mercès; ja tenim corresponsal.

Port de la Selva: V. B.: Quan sabrem alguna cosa del concurs ja ho farem públic.

Port de Llansà: J. G.: Envii ressenyes.

França.—París: Ll. P. P.: Mercès. Envieu alguna *pho'to* d'assumptes teatrals. — B.: Rebut, i mercès. — Drecoll: Idem.

Italia.—Pisa: A. M. C.: Mercès. Faci el favor d'enviar-ho en català, que vostè ho es i té l'obligació de saber-lo.

El Secretari de Redacció, RAFAEL BORI

Kiosco del Liceu

Rambla del Centre, davant del Liceu

Llibres ✦ Periòdics
Revistes ✦ Diaris
nacionals i estrangers

FOTOGRAFAT

CASA
FUNDADA
EN L'ANY
1876

PRIMERA
D'ESPANYA

A. JOARIZTI & C^a
CONSELL DE CENT 289
BARCELONA

MOBLES
REIG
TRANSFORMABLES

EXPOSICIÓ

Passeig de Gracia, 27

Industrias metalúrgicas

(Simoncini-Bori)

Sdad. Ltda.

Taps patentats, de diversos sistemes, pera tota mena d'envasos metàlics i ampolles de cristall : Maquinaria pera les fàbriques d'envasos d'olis i de conserves : Motllos i aparells especials pera'l treball de la llauna i el cartró : Manufactura especial, de luxe, pera reclam, i de precisió, en llauna, & &

TALLERS I DESPAIG

Travessera, 160-162
BARCELONA - GRÀCIA

Nostres folletins

No havent pogut, aquests dies, disposar de l'original de l'admirable comedia den JOSEP POUS I PAGÈS

Senyora avia vol marit

per necessitar-lo la companyia del Sindicat que actúa a Figueres, ens veiem impossibilitats de repartir-ne en el present número el folletí corresponent.

A fi de no quedar en descobert amb els nostres afavoridors donem **trenta dues pàgines** de la notable comedia de l'AVELÍ ARTÍS, darrer èxit del Teatre Català,

La sagrada familia

acullida tant falaguerament pels entusiastes de la nostra literatura.

Els que desitgin tenir enquadernat EPITALAMI poden passar per l'Administració, Porta-ferriça, 17, aont, mitjançant l'entrega dels folletins en bon estat i la quantitat de VINT CENTIMS, se'ls donará l'exemplar corresponent.

Preguem als nostres compradors que no tallin els folletins, puix dificulten l'enquadració de les obres i ens obligarien a no admetre-ls al venir a recollir-les.